

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **J. D. J.**, bytom T., zastúpenej JUDr. L. P., advokátom so sídlom T., proti odporkyni **B. S.**, bytom T., zastúpenej JUDr. J. U., advokátom so sídlom T., **o zaplatenie 34.268,97 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 20C/23/2007, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. júna 2009 sp.zn. 19Co/199/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporkyne **o d m i e t a** .

Navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo 7. mája 2008, č.k. 20C/23/2007-129 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľke čiastku 500.000,- Sk (16.596,96 eur), do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Doplnujúcim rozsudkom z 10. júla 2008, č.k. 20C/23/2007-141 zamietol vo zvyšku návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala od odporkyne zaplatenia čiastky 1.032.387,- Sk (34.268,97 eur). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka dňa 6.12.1996 uzatvorila v mene združenia I., ktorého účastníkmi boli navrhovateľka spolu s odporkyňou, zmluvu o pôžičke, na základe ktorej veriteľ JUDr. P. požičal pre potreby združenia čiastku 1.000.000,- Sk, ktorá čiastka bola použitá na financovanie dielne a butiky združenia. V priebehu exekúcie navrhovateľka vyplatila veriteľovi dlh a exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie úhrnom 2.064.774,- Sk. Okresný súd konštatoval, že tým navrhovateľke vznikol voči členkám združenia I. nárok na náhradu za to, čo sama musela svojmu veriteľovi poskytnúť, avšak len do výšky, v akej mali účastníčky združenia pohľadávku veriteľa uspokojiť v čase, keď boli povinné plniť namiesto navrhovateľky ako dlžníka s tým, že pre rozsah náhrady v zmysle § 534 Občianskeho zákonníka je totiž rozhodujúca výška pohľadávky v čase jej splatnosti. Súčasťou náhrady za

plnenie poskytnuté veriteľovi preto nepovažoval trovy konania vzniknuté navrhovateľke ako dlžníkovi v spore proti veriteľovi, prípadne trovy exekúcie a ani úrok z omeškania. Okresný súd vyvodil, že voči združeniu má navrhovateľka nárok len čo do výšky 1.000.000,- Sk a vo vzťahu k odporkyňi má nárok vo výške 500.000,- Sk, nakoľko v zmluve o združení si dohodli podiely jednotlivých účastníčok združenia na majetku, zisku i strate vo výške 1/2. Okresný súd ďalej uviedol, že keďže účastníčky združenia I. nesplnením ich záväzku voči navrhovateľke poskytnúť sľúbené plnenie jej veriteľovi vyvolali stav, že túto povinnosť musela svojmu veriteľovi poskytnúť sama navrhovateľka, nezostávalo súdu iné, ako žalobnému návrhu čo do čiastky 500.000,- Sk vyhovieť, pretože v tejto časti sa navrhovateľka od odporkyne nedomáha ničoho iného, než toho, na čo má nárok. Pokiaľ sa navrhovateľka domáhala príslušenstva pozostávajúceho z trov pôvodného konania, trov exekúcie a úrokov z omeškania, v tejto časti súd návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko každý z účastníkov bol úspešný približne v jednej polovici.

Na odvolanie účastníčok konania Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 18. júna 2009 sp. zn. 19Co/199/2008 rozsudok okresného súdu, ktorým bola odporkyňi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke čiastku 500.000,-Sk (16.596,96 eur) potvrdil a rozsudok okresného súdu, ktorým bol doplnený rozsudok zo dňa 7.mája 2008 č.k. 20C/23/2007-129 výrokom, ktorým bol návrh vo zvyšku zamietnutý zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Preskúmaním napadnutého rozsudku, ktorým bolo čiastočne návrhu navrhovateľky vyhovené, krajský súd zistil, že okresný súd vydal vo veci rozhodnutie zodpovedajúcemu zistenému skutkovému stavu a vec správne posudzoval z hľadiska ust. § 534 Občianskeho zákonníka aplikujúc analógiu legis. Konštatoval, že v dôvodoch svojho rozhodnutia v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazu riadil. V tejto časti stotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a s ohľadom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. v podrobnostiach na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu odkázal. K časti výroku, ktorým rozsudok okresného súdu o doplnení rozsudku zo dňa 7.mája 2008 č.k. 20C/23/2007-129 výrokom o návrh vo zvyšku zamietal zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie uviedol, že predpokladom doplnenia rozsudku (na návrh alebo bez návrhu) je, že súd v rozsudku nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti. Aj v prípade splnenia predpokladov na doplnenie rozsudku je súd povinný zachovávať postup podľa § 156 a nasl. O.s.p.. Z ustanovenia § 166 ods.2 O.s.p.

vyplýva, že doplnenie urobí doplňacím rozsudkom, pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku. V danom prípade okresný súd pochybil, keď rozsudok nevyhlásil verejne spolu s jeho odôvodnením a poučením o odvolaní, resp. možnosti výkonu rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie odporkyňa, v ktorom navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Mala za to, že v konaní odporkyňa ako účastníčka konania sa odňala možnosť konať pred súdom, napriek tomu, že odvolaciemu súdu písomne v podanom odvolaní oznámila, že nesúhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Ďalej odporkyňa v dovolaní uviedla že súdne konanie podľa § 241 ods. b/ a c/ O.s.p. je postihnuté ďalšími vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to najmä tým, že absentuje preskúmanie procesného postupu súdu prvého stupňa predchádzajúce prijatiu a vyhláseniu rozhodnutia, a náležité a úplné zistenie skutkového stavu a jeho správne právne posúdenie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť v celom rozsahu z neexistencie dôvodov a väd konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku.

V prejednávanej veci je dovolaním odporkyne napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolaním odporkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie je proti nemu prípustné. Dovolací súd dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Dovolanie odporkyne nie je preto podľa § 238 ods.1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie odporkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných vadám uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods.1 O.s.p.. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale so zreteľom na obsah dovolania zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. Uvedené ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až

g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i kedy k nim v konaní došlo a prípadne by mali aj za následok nesprávne rozhodnutie, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných vád.

Procesné vady konania v zmysle § 237 pís. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. odporkyňa v dovolaní nenamietala a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nie je možné vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd sa osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle uvedeného ustanovenia sa rozumie vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania (napr práva zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie a pod.).

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie v danej veci je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 372p O.s.p. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 15. októbra 2008) na konania začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 214 ods.1,2 O.s.p. (účinného od 15.10.2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podmienky, za splnenia ktorých môže odvolací súd konať bez nariadenia pojednávania, musia vyplývať z obsahu spisu a charakteru prejednáwanej veci. V danom prípade odvolací súd nemusel dopĺňovať, resp. opakovať dokazovanie, lebo sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa. Rozhodnutiu súdu

prvého stupňa predchádzalo prejednanie veci na súdnom pojednávaní (vid' zápisnice o pojednávaní z 26. marca 2008, 18. apríla 2008, 7. mája 2008) nariadenom podľa § 115 O.s.p. Vychádzajúc z povahy prejednávanej veci, obsahu spisu a stanoviska odporkyne (bez bližšej konkretizácie pre nariadenie odvolacieho pojednávania vyplývajúceho z § 214 ods.1 O.s.p.) zaujal dovolací súd názor, že v tomto prípade nejde ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách a ani z judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva netrvá na tom, aby civilné konania (občianskoprávne spory) sa mali na každom stupni prejednávať verejne, t.j. na ústnych pojednávaniach. Požiadavka verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu bola zachovaná (č.l.157 spisu). Z týchto dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade s § 214 ods.1,2 O.s.p. procesný postup odvolacieho súdu nebol teda založený vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V dovolaní odporkyňa tiež namietala, že konanie je postihnuté ďalšími vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to najmä tým, že absentuje preskúmanie procesného postupu súdu prvého stupňa predchádzajúce prijatiu a vyhláseniu rozhodnutia (§ 241 ods.2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V dovolacom konaní tzv. iná (než v § 237 O.s.p. uvedenej) procesná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie nevyšla najavo a pokiaľ dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení, táto námietka z hľadiska obsahového týka sa vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Či právne posúdenie veci bolo správne alebo nie, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, že by z určitého zákonného dôvodu bolo dovolanie vo veci prípustné (o tento prípad však v prejednávanej veci nejde).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť

dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné.

Dovolanie odporkyne v časti, ktorou bol napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozsudok okresného súdu, ktorým bol doplnený rozsudok zo dňa 7.mája 2008 č.k. 20C/23/2007-129 výrokom, ktorým bol návrh vo zvyšku zamietnutý, zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, procesne prípustné nie je. Dovolateľka v prejednávanej veci napadla dovolaním výrok rozsudku odvolacieho súdu v jeho zrušujúcej časti. Jej dovolanie smeruje teda proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia odvolacieho súdu, ktorým podľa § 221 O.s.p rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo zrušené a vec bola tomuto súdu vrátená na ďalšie konanie, tento charakter nestráca, i keď je do neho pojaté (§ 223 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu treba prípustnosť dovolania posudzovať nie podľa ustanovení, kedy je prípustné dovolanie proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale ktoré vymedzujú podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p..

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O.s.p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.

Keďže prípustnosť podaného dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, odmietol ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspešná nebola (§ 243b ods. 5 O.s.p , § 224 ods1 O.s.p a § 142 ods.1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože v dovolacom konaní návrh na ich priznanie nepodal (§ 151 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. januára 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta